

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 375/2019
04.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зоран Пуневашац и Бранислав Поповић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5313/18 од 25.09.2018. године, у седници одржаној 04.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5313/18 од 25.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу П 97/18 од 21.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године, у односу на тужиоца повређено начело једнаких права и обавеза, чиме би била извршена дискриминација тужиоца по основу места пребивалишта, у односу на ратне војне резервисте на које се односи Закључак Владе Републике Србије број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5313/18 од 25.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због: битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона, јер другостепени суд није погрешно применио коју од одредаба овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био на служењу редовног војног рока од 24.09.1998. године до 01.10.1999. године и у том својству је учествовао у рату од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године. Влада Републике Србије је 17.01.2008. године донела Закључак број 401-161/2008-1 којим је прихваћена информација о потреби обезбеђења средстава остварених у поступку приватизације за исплату помоћи неразвијеним општинама које су саставни део овог Закључка, а којим је потврдила Споразум од 11.01.2008. године. Наведеним Закључком је одлучено да ће се део средстава остварених у поступку приватизације из 2007. године у износу од 2.000.000.000,00 динара пренети на посебне рачуне неразвијених општина Куршумлије, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље. У Закључку је наведено да ће критеријуме за расподелу новчане помоћи сачинити посебна заједничка комисија састављена од представника локалне самоуправе и штрајкачког одбора ратних војних резервиста, да ће право на добијање новчане помоћи стећи сваки ратни војни резервиста из општина наведених у закључку који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима Републике Србије, ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања по овом основу према Републици Србији. Тужиоцу, који се за време рата налазио на служењу редовног војног рока, није исплаћена накнада, а није водио ни спор за исплату накнаде, због чега сматра да је дискриминисан у односу на ратне војне резервисте из наведених општина.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили захтев тужиоца, правилно закључивши да тужилац у периоду од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године није имао статус војника у резерви, јер се налазио на редовном служењу војног рока, па Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године није учињена дискриминација према тужиоцу, јер се закључак односио само на војне резервисте, а не и на лица која су били војници на служењу војног рока.

Чланом 7. Закона о војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 43/94, 28/96 „Службени лист СЦГ“, бр.7/05 и 44/05), прописано је да војску сачињавају стални и резервни састав, да стални састав војске сачињавају професионални војници и војници на служењу војног рока, док резервни састав војске сачињавају резервни официри, резервни подофицири, војници у резерви и жене – војни обвезници. Чланом 89. истог закона прописано је да војнику на служењу војног рока припадају новчана примања која одреди Савезни министар за одбрану, док је питање накнада путних и других трошкова у војсци регулисано чланом 90-93 наведеног закона, при чему се ове одредбе, као и одредба члана 89. примењују и за време ратног стања у смислу члана 93. истог закона.

Постојање дискриминације извршене Споразумом од 11.01.2008. године и Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, насталим пре ступања на снагу Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, бр. 22/09 - ступио на снагу 07.04.2009. године), правилно је цењено од стране нижестепених судова на основу члана 21. Устава Републике Србије и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Дискриминација је свако неоправдано, по било ком основу, прављење разлике између или неједнако поступање у односу на неко лице или групу лица, која се налазе у истој правној или чињеничној ситуацији, што је у овом случају изостало, јер се тужилац није ни налазио у истој ситуацији као ратни војни резервисти из седам општина, на које се Закључак Владе Републике Србије односио и којима ратне дневнице до 17.01.2008. године, односно до момента доношења Закључка нису биле исплаћене, јер је био на редовном служењу војног рока од 24.09.1998. године до 01.10.1999. године, с тим што је у току служења војног рока од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године учествовао у рату. Тужилац је спадао у круг лица која у смислу чл. 2. и 3. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије („Службени војни лист“, бр. 38/93, 7/99) остварују накнаду путних и других трошкова за време када су изложена увећаним трошковима ван места службовања, а у одређеним случајевима и у месту службовања. Како из садржине Споразума од 11.01.2008. године и Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, следи да је новчана помоћ исплаћена на посебне рачуне седам општина, ради исплате ратних дневница војним резервистима са пребивалиштем на територији тих општина, то су правилно закључили нижестепени судови да тужилац није био у истој ситуацији као резервисти на која се исти односе, јер тужилац у спорном периоду није припадао резервном саставу војске, већ сталном саставу војске, као војник на служењу војног рока.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд налази да нижестепени судови основано закључују да наведеним Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, није извршена дискриминација у погледу исплате ратних дневница у односу на тужиоца, иако му исте нису исплаћене, због чега је његов захтев неоснован и као такав правилно одбијен.

На основу члана 414 став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић